

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Zárai Aranka ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kinya Krisztina jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Közép-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 11.K.34.703/2006. számon indított és ugyanezen bíróság 2007. szeptember 17-én kelt 11.K.34.703/2006/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 11.K.34.703/2006/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél személyi jövedelemadó (továbbiakban szja) adónemben, 2002 évre vonatkozóan bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. Az ennek eredményeként hozott első fokú határozatban a felperes 2002 évi munkaviszonyból származó bérjövedelmét, adófizetési kötelezettségét és a kifizetők által levont adóelőlegének összegét 0 Ft-ban állapította meg.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 8429438400 számú határozatában az első fokú határozatot helybenhagyta. Döntését a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 8. (1) bekezdésében, 141. §-ában, a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény 4. § k) pontjában 5. § (1) bekezdésében és az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 1. § (7) bekezdésében foglaltakra alapította.

Határozatát azzal indokolta, hogy a felperes ténylegesen nem végzett munkát a munkáltatói igazolásokat kiállító gazdasági társaságoknál (x.y. Bt., y. Bt., z. Kft.), ezért munkaviszony létrejöttét egyik gazdasági társaság vonatkozásában sem fogadta el. A felperes hitelt érdemlő módon nem tudta alátámasztani a munkáltatói igazolások hitelességét, bérjövödelme tényleges kifizetésének megtörténtét. A vizsgált időszakban a gazdasági társaságok tevékenységet nem végeztek, a felperes részére jövedelem kifizetésére nem is kerülhetett sor.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok megváltoztatását kérte akként, hogy a gazdasági társaságok által kiállított munkáltatói igazolásokra és az ennek megfelelően kifizetett jövedelmekre figyelemmel kerüljön megállításra az szja. A felperes azzal érvelt, hogy a gazdasági társaságoknál jövedelmet realizált, álláspontjának alátámasztásaként tanúbizonyítás foganatosítását kérte.

Az első fokú bíróság a felperes bizonyítási indítványát és keresetét elutasította, jogi álláspontja szerint az alperes az ügy érdemi eldöntéséhez szükséges tényállást teljes körűen feltárta, határozatában megállapított tényeket minden kétséget kizáróan bizonyította, és helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy a jövedelemigazolások nem fogadhatók el. Az alperes valamennyi társasággal összefüggésben kapcsolódó vizsgálatot folytatott le, és ennek keretében a felperes által tanúként meghallgatni kért személyeket is nyilatkoztatta. A számviteli bizonylatok hiányosságait, illetve a pénzügyi rendezést tanúvallomással nem lehet pótolni. A felperes által felajánlott bizonyítás nem alkalmas az alperesi határozatban foglalt tények, számviteli bizonylatok megdöntésére.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte annak hatályon kívül helyezését. A felperes azzal érvelt, hogy 2002 évben a társaságoknál munkaviszonyban állt. A tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványának elutasításával a bíróság megszegte az Art. 95. § (4) bekezdésében foglaltakat. Hivatkozott arra, hogy felülvizsgálati kérelmének részletes indokolását a későbbiekben előterjeszti, erre azonban a Legfelsőbb Bíróság ítéletének meghozataláig nem került sor.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs helye a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésére álló iratok alapján dönt (Pp. 275. § (1) bekezdése).

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet kizárólag a felülvizsgálati kérelem és csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. A felülvizsgálati kérelemben pedig az azt előterjesztőnek pontosan meg kell jelölnie, hogy mely tényre, bizonyítékra, jogcímre, jogszabályhelyre alapítottnan kéri a jogerős ítélet felülvizsgálatát.

A perbeli esetben a felperes kizárólag az Art. 95. § (4) bekezdése szerinti szabály megszegésére hivatkozott és bizonyítási indítványának elutasítását sérelmezte. Ezért a Legfelsőbb Bíróság ítéletében kizárólag e kérdésekben döntött.

Az első fokú bíróság a felperes tanúbizonyítási indítványának elutasítását - a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően eljárva - indokolta, és érdemben is helytállóan döntött. Az a tény ugyanis, hogy a felperes a z. Kft. jelenlegi ügyvezetőjének és az y. Bt. új beltagjának részére átadta-e vagy sem a cégiratokat, nem alkalmas annak igazolására, hogy a felperes e társaságoknál valóban munkát végzett volna, és ennek ellenértékét az igazolásokban feltüntetett összegben ténylegesen átvette volna. A tanúk továbbá nem adhatnak magyarázatot arra nézve sem, hogy a társaság a felperes üzletvezetése alatt miért nem nyújtott be bevallásokat. Az utólagos bérkifizetések igazolására nem a tanúvallomás, hanem a társaságok, illetve a felperes által szolgáltatott - alperesi határozatban és jogerős ítéletben felsorolt - hiteles iratok lettek volna alkalmasak, ilyenek benyújtására azonban nem került sor.

Teljességgel alaptalan a felperesnek az Art. 95. § (4) bekezdésére alapított érvelése. E törvényhely ugyanis arról rendelkezik, hogy "ha az adózó iratai hiányosak vagy rendezetlenek, illetve nyilvántartásai pontatlanok vagy hiányosak és így az adókötelezettség megállapítására alkalmatlanok, az adóhatóság megfelelő határidő kitűzésével engedélyezi, hogy az adózó iratait, nyilvántartásait a jogszabályi előírásoknak megfelelően rendezze, pótolja, illetőleg javítsa".

Az iratokból megállapíthatóan a felperesnek a közigazgatási és az első fokú peres eljárás során a jogerős ítélet meghozataláig lehetősége volt arra, hogy a ténybeli és jogi érvelését alátámasztó bizonyítékait becsatolja, de ezzel a lehetőséggel nem élt, és még indokát sem adta annak, hogy tényleges foglalkoztatására, vagy az esetleges bérkifizetésire vonatkozóan mely okoknál fogva nem rendelkezik hiteles iratokkal, illetve, hogy mi az indoka a gazdasági társaságok ellentmondó, egymástól eltérő adatközléseinek, a munkaköri leírásban és a társaságok tevékenységi körében fellelhető, alkalmazásra, képzettségére vonatkozó nyilvánvaló ellentéteknek, a bérkifizetésekről szóló igazolások illetve az ezeket alátámasztó adatok hiányának...

Az alperes teljes körűen eleget tett az Art. 97. § (4) bekezdése szerinti tényállás tisztázási kötelezettségének. Megkereste ugyanis a Fővárosi és Pest megyei Nyugdíjbiztosítási Igazgatóságot, az Országos Egészségbiztosítási Pénztárt, a gazdasági társaságoknál kapcsolódó vizsgálatokat végzett, és minden eléje tárt adatot egyenként és összességében is értékelte. A feltárt, és az alperesi határozatban, első fokú ítéletben részletesen ismertetett adatok egyike sem igazolja a felperes tényleges foglalkoztatását és jövedelem kifizetését. A bizonyítékok egyenként és összességükben is kizárólag azt támasztják alá, hogy a munkáltatói igazolások hiteltelenek, tényleges munkavégzésre illetve bérjövödelmek kifizetésére a vizsgált időszakban nem kerülhetett és nem is került sor.

A jogerős ítéletben megállapított tényállás tehát nem hiányos, hanem iratszerű, és nem tartalmaz téves, avagy okszerűtlen ténybeli illetve jogkövetkeztetéseket sem.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem sért eljárási jogszabályt, ezért a megtámadott határozatot a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2008. december 18.

Dr. Madarász Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró